

Stads ved at forbeholde sig den. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at naar den ene af Ordførerne i Folketinget har udtalt, at han vilde handle i Overensstemmelse med sin Overbevisning, saa var det et Vidnesbyrd om, at man agtede at bryde denne Overenskomst, endnu forinden den er hjemlet ved Lov. Men deri tager det ærede Medlem ganske fejl. Det, at man holder sig til Overenskomsten og til Overenskomstens Forudsætning, hvor man har bevaret sin Overbevisning, og saa udtaler, at man har i Sinde, naar Lejlighed gives, at handle i Overensstemmelse med den Overbevisning, det er sandelig ikke at bryde Overenskomsten, det er at handle i fuldstændig Overensstemmelse med den.

Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) var saa venlig at meddele mig, at han og hans Parti skulde gøre, hvad de formaaede for at bryde ned det, man muligt i denne ekstraordinære Rigsdagssamling skulde faa Lykke til at bygge op. Denne Meddelelse var for mit Vedkommende fuldstændig overflødig, jeg har intet Øjeblik tvivlet om, at det ærede Medlem og hans Parti vilde gøre deres bedste i den Retning. Villien har jeg ikke tvivlet om; hvor langt Evnen rækker, vil jo Tiden vise. Det ærede Medlem haabede paa god Medvirken fra det radikale Parti, og det kan jo være, at det Haab gaar i Opfyldelse. Saa længe de Herrer ikke have andet at gøre end at modsætte sig, hvad andre ville, er det muligt, at de nok kunne arbejde sammen. Helt sikker derpaa er jeg nu alligevel ikke. Det ærede Medlem skulde spørge sin Nabo til venstre (Harald Jensen). Det hænder undertiden, at jeg læser i et jydsk Blad nogle Artikler, som jeg antager stamme fra hans Nabo til venstre, og de aande ikke ubetinget Velvillie overfor et fortsat Samarbejde.

Den højtærede Minister betegnede et Par Udtryk, jeg brugte i Lørdags, som meget stærke og hævdede, at de ikke var berettigede. Jeg skal dertil sige, at jeg har valgt disse Udtryk med Omhu. De ramme min Opfattelse, og jeg tror, at min Opfattelse er den rette. Den højtærede Minister gjorde gældende, at man kan ikke sige med Grund, at det er sagligt uberettiget nu, at forlange Landbefæstningens Nedlæggelse i 1922. Jeg talte overhovedet ikke om disse Forslag i og for sig, jeg talte om det Forlangende, der har bragt denne Bestemmelse ind i disse Forslag. Han mente, at det var berettiget, og Berettigelsen skulde ligge deri, at Landbefæstningens Nedlæggelse er et Led i den

hele Forsvarsplan. Derfor var det berettiget, naar den Tid kommer, da den er gennemført — hvad den for Resten ikke helt er i 1922 —, da at træffe denne Bestemmelse. Men det forekommer mig vedblivende at være sagligt uberettiget, og det af to Grunde. For det første, fordi det i og for sig er sagligt uberettiget nu at træffe Bestemmelse om, hvad der skal ske om 12 Aar. Jeg er ganske enig med det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Matzen) i, hvad han udtalte derom, at naar den Tid kommer, og man ser, hvordan Forholdene ere, saa kan man med Rette træffe Bestemmelse om, hvad der skal gøres; men ingen kan nu forudse, hvordan Forholdene ville arte sig i 1922, og derfor er det sagligt urigtigt nu at træffe Bestemmelse om, hvad der til den Tid skal gøres. Men selv om Forholdene ere uforandrede, og denne Ordning væsentlig eller i alt Fald til Dels vil være gennemført i 1922, vil det til den Tid være sagligt urigtigt at nedlægge Landbefæstningen, af den ganske simple Grund, at det er sagligt urigtigt bevidst at forringe de Forsvarsmidler, man har. Og at det vil være en Forringelse deraf for en Del af Fæstningens Vedkommende ogsaa i 1922, tvivler jeg ikke om.

Den højtærede Minister sagde, at det heller ikke var utilbørligt at stille et saadant Forlangende; han mente tværtimod, det var fuldkommen retfærdigt og retskaffent. Ja, jeg tvivler ikke om, at naar man gør noget, saa mener man, at det er rigtigt, og at man har Ret til at gøre det. Dersom man vil se tilbage paa vor politiske Historie, vil man finde mange, mange Tilfælde, hvor man baade fra den ene og den anden Side har foretaget Handlinger, som man naturligvis selv har hævdet var fuldt berettigede, men som dog var af den Beskaffenhed, at jeg ikke nærer nogen Tvivl om, at Historien vil vise til sin Tid, at de var utilbørlige. Det tror jeg ogsaa vil vise sig for dettes Vedkommende. Det utilbørlige ligger naturligvis ikke i, at man er enedes om at nedlægge Landbefæstningen. Naar man var enedes derom under almindelige Forhandlingsvilkaar, virkelig efter Overenskomst, saa havde der ikke være noget utilbørligt deri, naar man ansaa det for det rette. Men det utilbørlige ligger i, at man tvinger over Halvdelen af dem, der skulle stemme for det, til at stemme derfor, skønt de vide, at det er urigtigt. Man tvinger dem derved, at man siger: Gøre I ikke det, faa I ingen Ting; I faa ikke den Ting, vi for Resten selv ansæe for nødvendig, og som alle I